

Arrest

nr. 68 629 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 5 december 2007 dienen verzoekster en dhr. B. (...) een aangifte van huwelijksvoltrekking in bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Op 19 december 2007 dienen verzoekster en haar dochter een visumaanvraag kort verblijf in (type C) met het oog op een huwelijk met dhr. B.(...).

Op 24 december 2007 wordt verzoekster te Moskou in het bezit gesteld van een toeristenvisum type C geldig voor 90 dagen, voor een periode van 5 januari 2008 tot 19 april 2008.

Op 31 januari 2008 legt verzoekster een aankomstverklaring af bij de stad Antwerpen in het bezit zijnde van het geldig toeristenvisum type C.

Op 24 april 2008 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 april 2008 verleent de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies betreffende de huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en dhr. B.(...).

Op 9 mei 2008 wordt de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen geweigerd. Deze beslissing wordt door verzoekster aangevochten voor de rechtbank van eerste aanleg, die het huwelijk toekent.

Op 15 juli 2010 dienen verzoekster en haar dochter een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van dhr. B.(...).

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 14 januari 2011 overlijdt dhr. B.(...).

Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van W., V.V.(...) geboren te W.(...), op (in) (...) 1961 van Russische (Federatie van) nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 quater, §1, 3° W. 15.12.1980: De echtgenoot van betrokkene is overleden op 14.01.2011.”

Op diezelfde dag wordt aan de dochter van verzoekster eveneens een beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing die op 22 juni 2011 aan verzoekster betekend werd, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 3° W. 15.12.1980: De echtgenoot van betrokkene is overleden op 14.01.2011.”

De motivering bestaat uit een enkele zin, met name de vermelding van een feit dat verzoekster genoegzaam bekend is, met name dat haar echtgenoot overleden is;

Waarom zij alsdan het grondgebied dient te verlaten is verzoekster onduidelijk en op generlei wijze opgenomen in de motivering;

Het betreft een manifeste schending van de hiervoor opgenomen artikel van de Wet op de uitdrukkelijk motiveringplicht.

Verder kan verzoekster op geen enkele wijze nagaan of de beslissing in alle billijkheid, redelijkheid en binnen de juiste evenredige proporties werd genomen.

Werd er rekening gehouden met het feit dat zij werkt, dat zij een minderjarige en schoolgaande dochter heeft, dat deze dochter reeds meer dan 3 jaar school loopt, dat ze beiden geïntegreerd zijn, dat mevrouw fulltime werkt en een overlevingspensioen geniet; Dat zij volledig geïntegreerd zijn en beiden Nederlands spreken, etc.

Misschien kon me at ultimium zelfs rekening houden met de omstandigheden van de ziekte en het overlijden.

Uit het totale gebrek aan motivering kan niet anders dan worden vermoedt dat met dit alles geen rekening werd gehouden;

De schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in voornoemde wetsartikelen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook duidelijk en bewezen, wat de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoordt.

Op deze basis is een schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing dan ook aangewezen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 42^{quater}, § 1, 3° en artikel 54 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de echtgenoot van verzoekster op 14 januari 2011 overleden is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringplicht.

Verzoekster stelt echter dat ze niet kan nagaan of de beslissing in alle billijkheid, redelijkheid en binnen de juiste evenredige proporties werd genomen aangezien geen rekening werd gehouden met haar minderjarige dochter die schoolloopt, haar integratie, fulltime werk en overlevingspensioen, het spreken van de Nederlandse taal en de omstandigheden van de ziekte en het overlijden van haar echtgenoot. Aldus lijkt verzoekster aan te geven dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Artikel 42^{quater}, § 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in volgende gevallen:

(...)

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;”

In casu werd vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster op 14 januari 2011 is overleden. Deze vaststelling volstaat om in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 3° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing behoeft geen bijkomende motivering omtrent de door verzoekster aangehaalde omstandigheden aangaande integratie, werk, school... .

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft aldus geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoekster diende te worden beëindigd.

Bovendien wordt de beslissing genomen in toepassing van artikel 54 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Hieruit blijkt dat indien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat het verblijf van een vreemdeling moet worden beëindigd in toepassing van artikel 42bis, 42ter of 42^{quater}, deze het verblijfsrecht steeds dient te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten, er staat immers in deze bepaling: *“bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten”*. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt aldus niet meer over een discretionaire beoordelingsvrijheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te koppelen aan de beëindiging van het verblijfsrecht. *In casu* werd zoals uit het voorgaande bespreking blijkt, terecht vastgesteld dat het verblijfsrecht van verzoekster diende te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 54 van de vreemdelingenwet werd een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoekster. Verweerder kon aldus in de bestreden beslissing volstaan met een motivering waarin werd verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, 3° en artikel 54 van de vreemdelingenwet en het feit dat de echtgenoot van verzoekster is overleden op 14 januari 2011. De vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van de artikelen waren vervuld, volstaat om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt zoals reeds aangegeven immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Een verwijzing naar de door verzoekster aangehaalde elementen is aldus niet noodzakelijk te voldoen aan de motiveringsplicht bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals eveneens blijkt uit voormelde bespreking toont verzoekster niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt

Het eerste middel van verzoekster is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Betreffende artikel 42^{quater} § 1 in samenlezing met artikel 42^{quater} § 2 Vreemdelingenwet.

Dat desbetreffende de wetsbepaling stelt:

§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

Dat zoals hiervoor reeds werd gesteld en aangetoond door de stukken in bijlage, betond het gezin uit drie leden:

- Verzoekster
- Haar overleden echtgenoot.
- Hun minderjarige dochter.

Dat uit de in bijlage gevoegde stukken mag blijken dat de dochter reeds van in 2008 ingeschreven is in het onderwijs in België, dit tot op de dag van vandaag;

Dat alsdan de door verwerende partij vernoemde wetsbepaling niet van toepassing is op verzoekster en har minderjarig kind, nu de overleden echtgenoot alsmede verzoekster (als moeder) als vanzelfsprekend het bewaarrecht hadden over de minderjarige.

Dat aldus niet alleen artikel 42^{quater}, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet geschonden is maar ook de motiveringsverplichting, en dit op formele wijze - nu uit niets mag blijken dat dit werd opgenomen in de overwegingen om tot de beslissing te komen;

Dat dit een schending is en moet leiden tot de schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing;

Betreffende artikel 42^{quater} §1 in samenlezing met 42^{quater} § 3 Vreemdelingenwet.

Dat desbetreffende de wetsbepaling stelt:

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het

Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat verzoekster heeft aangetoond reeds meer dan één jaar in het Rijk heeft verbleven, nu verzoekster in bijlage een aankomst verklaring heeft gevoegd die dateert van 31/1/2008;

Dat dit verblijf ononderbroken is nu zij een procedure voor de rechtbank van Eerste aanleg gevoerd heeft ten einde in het huwelijk te mogen treden dewelke werd gewonnen en waarna zij op 24/7/2010 in het huwelijk trad met haar echtgenoot.

Dat verzoekster dan ook ruimschoots voldoet aan het eerste criterium, met name:

- *meer dan een jaar in het Rijk verbleven hebben.*

Dat alsdan verzoekster dient te voldoen aan een tweede criterium, met name een criterium van financiële aard, zij dient te bewijzen over voldoende financiële middelen te beschikken om voor zichzelf en haar minderjarige dochter in te staan.

Dat zulks niet het minste probleem vormt, nu verzoekster de bewijzen voegt dat zij:

1. *Fulltime werkt.*
2. *Geniet van een overlevingspensioen van haar echtgenoot,*
3. *Nooit één dag hulp heeft gevraagd aan het OCMW*

Dat verzoekster dan ook volstrekt voldoet aan het tweede criterium.

Dat de artikel 42 quater, §3 duidelijk bepaalt dat alsdan artikel 42 quater, §1, 3 W. 1 5.12. 1980. niet kan worden toegepast.

Dat aldus de bestreden beslissing opnieuw artikel 42 quater §1 schendt in samenlezing met artikel 42 quater, §3 Vreemdelingenwet en bijgevolg moet geschorst en vernietigd worden;

Dat ten overvloede er moet op worden gewezen dat niet geen enkele letter uit de bestreden beslissing kan blijken of deze wetbepalingen (van het zelfde artikel zelfs) werden toegepast of onderzocht, wat op zich (zie hiervoor) een formele schending uitmaakt van de motiveringsverplichtingen."

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 42quater, § 1, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet. Zij meent dat haar verblijf niet mocht worden beëindigd overeenkomstig artikel 42quater § 1 van de vreemdelingenwet, aangezien zij zich in een uitzonderingssituatie bevindt zoals bepaald in artikel 42quater, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent vooreerst dat haar verblijf niet mocht worden beëindigd aangezien zij zich in de uitzonderingssituatie zoals weergegeven in artikel 42quater, § 2 bevindt, met name zij is de ouder die bewaring heeft van het kind van de burger van de Unie die in het Rijk verblijft en aan een onderwijsinstelling is ingeschreven. Zoals verwerende partij terecht in de nota met opmerkingen aangeeft, is de dochter van verzoekster echter geen kind van een burger van de Unie. De echtgenoot van verzoekster is slechts de stiefvader en niet de biologische vader van haar dochter, noch heeft hij haar geadopteerd. Aldus blijkt niet dat er elementen voorhanden zijn die er op kunnen wijzen dat *in casu* ten aanzien van verzoekster toepassing moest worden gemaakt van de uitzonderingsbepaling zoals opgenomen in artikel 42quater, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de uitzonderingsbepaling opgenomen in artikel 42quater, § 3 meent verzoekster dat zij reeds langer dan één jaar in het Rijk verblijft in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Daargelaten de vraag of verzoekster voldoet aan de andere voorwaarden opgenomen in deze bepaling kan verwerende partij worden bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen stelt dat voor de berekening van deze termijn van één jaar geen rekening moet worden gehouden met de aankomstverklaring die verzoekster bij de stad Antwerpen heeft afgelegd op 31 januari 2008. Voor de berekening van deze termijn moet worden uitgegaan van de datum waarop verzoekster haar verblijf in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie heeft verkregen. Verzoekster heeft haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie slechts ingediend op 15 juli 2010 en werd pas nadien in het bezit gesteld van een F-kaart. De bestreden beslissing werd genomen op 16 juni 2011 zodat verzoekster met haar betoog geenszins aannemelijk maakt dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing reeds één jaar de

hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie had aangezien dit verblijf pas kan zijn ontstaan in de periode na 15 juli 2010. Ook hier blijkt aldus niet dat er elementen voorhanden zijn dat er toepassing moet worden gemaakt van de uitzonderingsbepaling opgenomen in artikel 42^{quater}, § 3 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, § 2 of § 3 wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU